

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobců: **a) K. T., b) nezl. A. P., c) nezl. M. P.**, žalobci b) a c) zastoupeni žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, všichni zastoupeni Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2013, č. j. OAM-290/ZA-ZA02-ZA08-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2014, č. j. 22Az 31/2013 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2013, č. j. OAM-290/ZA-ZA02-ZA08-2013, zastavil žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobcům a), b) a c) podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Dospěl totiž k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) téhož zákona, neboť žalobci podali předmětnou žádost opakovaně, aniž by uvedli nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejich vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. V žalobě připustili, že jejich žádost o mezinárodní ochranu je totožná s předchozí žádostí z roku 2010, avšak předpokládají, že jejich manžel a otec R. P. bude vzhledem k jeho zdravotnímu stavu udělena mezinárodní ochrana. Žalobci se proto domáhají udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Krajský soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2014, č. j. 22Az 31/2013 - 31, žalobu zamítl a ztotožnil se se závěry žalovaného.

[3] Žalobci (stěžovatelé) brojili proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Uvedli, že v rámci předchozího řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podané dne 23. 2. 2010 žalovaný dostatečně nezkoumal psychický stav manžela a otce stěžovatelů. Proto stěžovatelé podali dne 9. 9. 2013 novou žádost, k níž přiložili lékařskou zprávu ze dne 27. 8. 2013 vypracovanou MUDr. H. M., z níž vyplývá nevhodnost návratu otce a manžela stěžovatelů do Arménie z důvodu možného zhoršení zdravotního stavu. To může nastat nikoliv pouze kvůli odlišné úrovni zdravotní péče v Arménii, ale zejména vlivem prostředí, neboť posttraumatický stres, vzpomínky a obavy o život způsobují otci a manželovi

stěžovatelů zdravotní komplikace. Předmětná lékařská zpráva nebyla žalovanému v původním řízení známa, avšak na jejím základě může být vydáno jiné rozhodnutí ve věci. Zastavení řízení o žádosti podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu tedy nebylo na místě. Stěžovatelé požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti se stěžovateli nesouhlasil a trval na svých závěrech. Stěžovatelé podle žalovaného neuvedli žádné nové skutečnosti, neboť stejně jako v předcházejícím řízení poukázali na potíže jejich manžela/otce. Lékařská zpráva, na níž se stěžovatelé odvolávají, byla předložena k žádosti o udělení mezinárodní ochrany manžela/otce, jež je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 As 74/2014. V rámci tohoto řízení byla také posouzena, nicméně ani v ní nebyly shledány nové skutečnosti, které by opodstatnily nové meritorní posouzení žádosti jmenovaného. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými.

[6] Následně Nejvyšší správní soud řešil otázku přijatelnosti kasační stížnosti, jak mu ukládá § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, z § 10a písm. e) zákona o azylu plyne nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, jež by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele; 2) musí se jednat o takové skutečnosti a zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Tyto podmínky mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, dostupný na www.nssoud.cz).

[9] Z předloženého spisu je zcela zřejmé, že stěžovatelé – jak ostatně sami v žalobě uznávají – neuplatnili žádné nové skutečnosti, které by mohly mít dopad do jejich hmotněprávního postavení. Domáhali-li se stěžovatelé udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny, pak Nejvyšší správní soud připomíná, že udělení azylu či doplňkové ochrany z tohoto důvodu (§ 13 a § 14b zákona o azylu) vyžaduje pravomocné rozhodnutí o udělení té které formy mezinárodní ochrany rodinnému příslušníku žadatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publikovaný pod č. 388/2004 Sb. NSS). To však v daném případě splněno nebylo (pan R. P., otec a manžel žalobců takové rozhodnutí neobdržel).

[10] Samotný zdravotní stav pana R. P. a s ním spojená lékařská zpráva byly předmětem jeho samostatné opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žádost byla obdobně jako v případě stěžovatelů rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2013, č. j. OAM-291/ZA-ZA02-ZA08-2013 posouzena jako nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo zastaveno dle § 25 písm. a) téhož zákona. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 2. 2014, č. j. 22 Az 30/2013 - 26; kasační stížnost pana R. P. byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 12. 6. 2014, č. j. 4 Azs 74/2014 - 25. Nejvyšší správní soud

v odmítavém usnesení vyšel ze setrvalé judikatury, podle níž samotný předvídatelný vývoj nemoci již posouzené v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu nelze zpravidla považovat za novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. a) zákona o azylu. Takovou novou skutečností však může být výrazné zhoršení zdravotního stavu ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními, např. nově vzniklá nezpůsobilost konkrétní osoby žadatele dosáhnout na adekvátní léčbu v zemi původu (srov. rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 - 66, publikovaný pod č. 1956/2009 Sb. NSS; z poslední doby viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Azs 37/2014 - 23). V případě pana R. P. se ovšem Nejvyšší správní soud ztotožnil s žalovaným a s krajským soudem v tom, že zdravotní stav pana P. byl dostatečně posouzen v rámci řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu a že lékařská zpráva MUDr. H. M. toliko navazuje na lékařské zprávy dřívější, přičemž podrobněji popisuje aktuální zdravotní stav pana P. a projevy jeho dlouhodobého onemocnění, pro které je v Česku léčen od roku 2010. Jelikož sám pan R. P. v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho stav se mírně zlepšuje a neposkytl vyjma lékařské zprávy žádná další tvrzení, nelze v jeho případě uvažovat o výrazném zhoršení zdravotního stavu, které by ve spojení s dalšími skutečnostmi mohlo naplňovat nové skutečnosti a zjištění ve smyslu § 10 písm. a) zákona o azylu.

[11] Pro stěžovatele v projednávané věci mají závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v citovaném usnesení, na něž se pro stručnost dále odkazuje, nutně negativní důsledky. Jestliže totiž zdravotní stav otce a manžela stěžovatelů a lékařská zpráva MUDr. H. M. nebyly považovány za nové skutečnosti v případě pana R. P., tím méně mohou být novými skutečnostmi odůvodňujícími nové řízení o mezinárodní ochraně v případě stěžovatelů. Jejich hmotněprávní postavení žadatelů o mezinárodní ochranu nemůže být těmito skutečnostmi ve smyslu výše uvedené judikatury nijak dotčeno.

[12] Námitky, jež stěžovatelé učinili předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu řešeny a krajský soud se nedopustil žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

[13] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatelé vznesli v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl. Vzhledem k rozhodnutí ve věci samé soud již pro nadbytečnost nerozhodoval o žádosti stěžovatelů o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ostatně, kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je nadána odkladným účinkem ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[14] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu